

Por Isten szemében

„valaki jár a fák hegyén
mondják úr minden porszemen”
(KÁNYÁDI SÁNDOR)

Ó-időmben ásványkoromban
hol összeért földdel az ég
holt anyag voltam Isten szemében
ki értem könnyet ejtett éppen
így áradt a sós tengervíz széjjel
s föllibém algák garmadája a Nap-éjben
s lőn az egysejtűnek egy szuszra mája
s gyémántolt minden csigolyája
mígnem hegyekké kellett lennem
miriárd csillámból kifehérednem
s mielőtt megszült volna az anyám
előre számba vette minden porcikám
s mire a habok kitettek a szikre
tanújelül az evilági létnek a nincsnek
keresztet formázott emberfiának Isten
s mire az öt seb földig kivérzett
bűnébe botlott a teremtett emberlélek
mert ki testével vét lélekben vétkezik
terheként hordja ki az emberi kint
s midőn ásvány leszek újra szállok –
szállok teremtőmhöz – a szemébe vissza
s a porszemet az isteni könny fölissza.

TÓTH ÁGNES Ködben

Elmosódott festmény a táj,
Ködben szaunázik az este.
Felveszi alakját a völgynek,
s örül, hogy képlékeny a teste.

Fák, házak, emberek, álmok
tűnnek el benne rendre.
A Hold sem találja udvarát,
Valahol madár sír kerengve.

A várost keresik némán
a felágaskodó hegyek.
Holnapra talán meglelik,
ha kisüt a nap a Hargita felett.

Remény

Nekem a remény drágakő,
Ládában őrzött keszkenő,
Csörgősipka bohócokon,
Meleg kenyér a polcokon.

Tenyeremben egy kézfogás,
Pohár fenekén áldomás,
Fagyokat úzó fénysugár,
Tengernyi vízen szalmaszál.

**TÓTH ÁGNES (1946, Nagy-
várad) újságíró, prózaíró,
költő. 1990-től a Bihari
Napló riportere, szer-
kesztője. 1994-től 2002-ig
a Duna Televízió váradi
tudósítója. Több gyer-
mekvers- és prózakötete
jelent meg, Csupa-
bohócok című bohózatát
1995-ben mutatta be a
váradi bábszínház. Leg-
újabb kötete: A halál kat-
lanában (Várad, 2016).**

Mikor

*Mikor erősek voltunk és szépek,
Vállunkon tücsök muzsikált,
Zsebünkben madárka fészkelte.
Hajunk közt virágok nyíltak,
Szemünkben kis csillagfények.
Mikor erősek voltunk és szépek.*

Azt kérdezed

*Azt kérdezed, merre voltam,
Hogy nem láttál ezer éve.
Zúgás voltam vízesésben,
Búzatáblán arany kéve.*

*Báránnyelű kék égbolton,
Százszorszépe tarka rétnek –
Árva könnycsepp az orcádon,
Drágagyöngye szép nyakéknek.*

*Voltam ösvény a vadonban,
Sorsvonal a tenyeredben.
Muskátli az ablakodban,
Szív fájdalom szerelemben.*

*De most vagyok füstifecske,
Nyíló tavasz, nyári zápor.
Álmodban csók, minden este,
Ölelés és forró mámor.*

*És leszek még Szivárványhíd,
Színes pára, napsütötte.
Aki átmegy alattam, az
Boldog legyen mindörökre.*

SZOMBATI ISTVÁN Hazajöttél, Ráhel?

Mikor jelentkeztem Kelemen cégénél, a fiatal titkárnő gyanakvóan nézett. Nyilván jobban örült volna, ha egy kigyúrt pasi kopog náluk állásügyben. Továbbá úgy láttam, azt is mérlegelte, hol tarthatok éppen évgyűrű-ügyben. Ha több is vagyok nála egy-két-három évvel, vele, mint nővel, fel tudom majd venni esetleg a versenyt? Továbbá – hogy ne tápláljak túlzottan sok reményt – jó nevű gazdáját araszos embernek, facérnak nevezte. Oké, biccentettem, igazán rendes vagy, hogy idejében szóltál, de mielőtt továbbállnék innen, szót váltanék veled. Köröztem keveset, néztem az előtérrel, melyből jobbra és balra sárga ajtók nyíltak. Az egyik, gondolom, váróba, a másik a főnök szobájába mutatta az utat. Mivel nem szólt a kontyos csaj, könnyed mozdulattal billegtem tovább, simogattam szemmel a könnyezőpálmákat, melyek keskeny polcra figyeltek minden belépőre. Nem voltam túl friss a kocsikázás után, szóltam is a lánynak: nem lennék hálátlan, ha beszólna a stábnak. Rántott keskeny vállán, mint akit bolha csíp. Mire én, vékonyka mosollyal, kérdeztem újra: úgy kéne értenem, fontos ügyben trécsel? Rémulten pillogott, oldani próbáltam, emeltem a kezem: vedd úgy, hogy nem szóltam. Kerestem egy tükröt apró válltáskámban, rendezni próbáltam opálos tincseim, bár a kék Opelben nem esett az eső idefelé jövet. Miután sikerült elraknom száradó ernyőmet, újra kértem a csajt, szólna vagy én lépjek? Mivel nem akart mozdulni, mint egy horrorfilmben, vicsorgósra vettem: akkor mi az ábra, kardozunk vagy lépjek?

Középkorú, szemüveges férfi dugta ki a fejét apró kuckójából, majd ahogy észrevett, nyújtotta a kezét: Kutiné? Voltam. A vékony titkárnőnek megrándult az arca, úgy láttam, nem örült, hogy pár nélküli vagyok. Jöjjön beljebb, kérem, nyitotta tágabbra párnázott ajtaját. Mire Piri, a titkárnő, felfújta az arcát, sejtette, mi jöhet: behoznál két kávét?

Miután behozta, Kelemen biccentett, köszönöm, kimehetsz! Hellyel kínált, kikapcsolta a monitort, s egy keskeny kanapéra bökött, mely alig két méterre, szemközt volt velem. Somolyogva nézett, úgy láttam, hogy örül, csupán azt furcsállta, ha külföldön dolgoztam, miért jöttem vissza, s miért épp Csabára? Alföldi vagyok, daráltam könnyedén, mint egy betanult szerepet, itt töltöttem egykor legszebb nyaraimat. Anyai nagyapám, mozgékony mindenek – aktivista, halór, kidobóember – csónakházat bérelt. Ha jött a vakáció, vonatra ültettek: napozzak, fürödjek, segítsem pindurit a pipázgató öreget, miközben kényeztet, keresi a kedvem.

SZOMBATI ISTVÁN író, nyomdász. Váradon született és tanult. Érettségi után nyomdászként dolgozott, különböző lapokban közölt. Szerepelt az Ajtók c. prózaantológiában. Önálló kötete A sikoly (Dacia kiadó, 1988). Budapesten él.